

“La societat catalana és plural, no pas bipolar”

Alberto Fernández Díaz (Barcelona, 1961), president des del 1996 del PP de Catalunya, després d'haver estat regidor a Barcelona, és el cap de la llista popular en les eleccions al Parlament amb l'objectiu de ser determinant en la formació del proper govern català.

El PP es presenta com la garantia per evitar els excessos nacionalistes de CiU. Pot concretar en què es detecten aquests excessos?

—En aquests últims quatre anys la legislatura a Catalunya ha estat nacionalista i no pas social. Això significa que els trets que l'han definida bàsicament han estat marcats per controvèrsies nacionalistes, des de la llei de política lingüística, al debat sobre les seleccions esportives o de la mateixa autodeterminació. Fins i tot hi ha hagut el nyap de la comissió de l'autogovern, que va fer que un independentista la presidís i que, poc temps després, va haver de dissoldre's perquè hi havia moltes contradiccions. En els últims quatre anys s'han impulsat unes proposicions al Parlament de Catalunya que no han estat en el debat real dels ciutadans, eren un esglaió més d'aquesta estratègia nacionalista d'avançar posicions que no reconeixen el pluralisme real de la societat catalana. Som davant d'un nacionalisme de fi d'etapa, en el qual Jordi Pujol té la temptació de continuar en una reivindicació permanent, sense establir límits, ni definir l'horitzó de futur per a Catalunya. En el Partit Popular volem que l'arrelament del nostre partit a Catalunya i la capacitat de decisió que puguem tenir dins del futur Parlament català serveixi per dissuadir o fer inviable qualsevol plantejament en clau nacionalista.

—Però si no hagués estat per aquesta reivindicació permanent enfrontada a la visió restrictiva que el PP i el PSOE mostren en qüestions autònomes, s'hauria arribat a aquest nivell d'autonomia?

—Sí, perquè s'hauria impulsat un desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia que hauria comptat amb el concurs del Partit Popular. Però alguns es consideren

imprescindibles i s'identifiquen amb tot, amb Catalunya, amb els interessos i el sentiment majoritari dels catalans. Així neguen la pluralitat de la nostra societat i també identifiquen que únicament des d'un plantejament nacionalista es pot aconseguir un desenvolupament ple de l'Estatut. Pel PP l'Estatut i la Constitució

són un punt d'equilibri i de coincidència. És a dir, per desenvolupar l'Estatut no cal fer una política de reivindicació i d'insatisfacció permanent, sinó aplicar la llei i l'Estatut.

—Una majoria molt àmplia del Parlament ha aprovat la llei de normalització lingüística i la de les seleccions esportives catalanes. Tot i això, parlen de falta de pluralitat...

—A Catalunya hi ha un divorci entre societat i Parlament des del moment en què qualsevol enquesta sociològica constata que hi ha més d'un tretze per cent de catalans que expressen el seu rebuig a l'autodeterminació, a les seleccions esportives, que aposten per un model bilingüe per a la societat catalana i, en canvi, al Parlament de Catalunya aquesta realitat no queda reflectida.

—Quins són els eixos de la seva campanya?

—Pluralisme, normalitat, estabilitat i l'eficàcia. Pluralisme social, lingüístic i cultural. Normalitat que significa deixar de banda la reivin-

dicació permanent i apostar per la col·laboració i cooperació entre les diverses administracions. Estabilitat que ve marcada per una aposta clara per l'Estatut i per la Constitució com a marc de referència del conjunt dels catalans. I per últim, eficàcia, perquè creiem que cal defugir aquesta estratègia de responsabilitzar els altres de tot allò que no es fa, des d'un govern de Catalunya i sobretot quan hi ha aquests dos bilions de presupost. Per això nosaltres defensem un Partit Popular

“En el Partit Popular volem que l'arrelament del nostre partit a Catalunya i la capacitat de decisió que puguem tenir dins del futur Parlament català serveixi per dissuadir o fer inviable qualsevol plantejament en clau nacionalista.”

fort a Catalunya perquè sigui decisiu i pugui condicionar i fer realitat plantejaments com els d'impulsar un debat social i no pas nacionalista, una cultura de govern diferent basada en la cooperació, no des de la reivindicació, com si res no hagués canviat en vint anys, i evidentment aplicar a Catalunya les fórmules econòmiques i socials que apliquem a tot Espanya i que estan sent ben valorades pels ciutadans.

—*Parla d'estabilitat i pluralitat... Al País Valencià, però, hi ha un conflicte polític pel tema lingüístic. Fins a quin punt el PP n'és responsable?*

—Jo no parlaria de conflicte, més aviat de controvèrsia. La controvèrsia lingüística a València no ve determinada per un govern del Partit Popular sinó que s'arrossega de fa temps. En qualsevol cas jo m'afegiria als plantejaments que impulsa Eduardo Zaplana per intentar acostar posicions i sobretot per donar per tancat qualsevol tipus de controvèrsia. Sobretot perquè el tema de la llengua s'ha d'afrontar sobre l'enriquiment social i no pas des de la confrontació. I quan de vegades em pregunten sobre el tema català-valencià dic que quan, com a català, em desplaço a la Comunitat Valenciana i els parlo català, m'entenen perfectament. I quan un valencià ve a Catalunya, també se l'entén perfectament. No sé si això significarà que compartim la mateixa llengua, però en qualsevol cas, si no és així, jo estaria ben orgullós d'haver après una altra llengua sense necessitat d'estudiar-la, no?

—*La relació entre els govern dels territoris de parla catalana ha estat pràcticament nul·la en els vint darrers anys. Com s'articula una relació més normal?*

—La col·laboració entre València i Catalunya no ha de ser realitat pel fet de compartir llengua o per raons sentimentals, s'ha d'establir per raons estratègiques. Catalunya, València, Múrcia i, fins i tot, Andalusia han de cooperar perquè comparteixen interessos estratègics de futur. Hem de mirar més enllà. En aquest sentit, Catalunya i València poden impulsar iniciatives polítiques compartides per millorar el seu desenvolupament. Hauríem de posar més l'accent en aquest plantejament, en el disseny de l'Arc mediterrani, amb una gran càrrega potencial industrial i de serveis, que té València, més Catalunya i hi afegiria Múrcia.

—*Aquesta campanya sembla més bipolaritzada que mai. Com ho afronta el PP?*

—Hi ha un fals debat sobre persones. Aquestes no són unes eleccions presidencials nord-americanes, són unes eleccions catalanes, on els ciutadans triaran els seus representants al Parlament i seran aquests els qui escolliran el nou president de la Generalitat. Per tant, davant d'aquesta lluita, que a l'hora de la veritat només és per la substitució del culte a una personalitat per un altre, el PP proposa un projecte sòlid, que es pot compartir o no però que deixa clar allò que defensa i representa, cosa que no es pot dir del candidat socialista, Pasqual Maragall, per exemple. A més, el trencament de la bipolarització es produeix pel fet que la societat catalana és molt plural, no pas bipolar.

—*El PP es planteja entrar en un govern de la Generalitat o prefereix els suports externs, com fins ara ha fet CiU a Madrid?*

"Quan, com a català, em desplaço a la Comunitat Valenciana i parlo català, m'entenen perfectament. I quan un valencià ve a Catalunya, també se l'entén perfectament. No sé si això significa que compartim la mateixa llengua, però en qualsevol cas, si no és així, jo estaria ben orgullós d'haver après una altra llengua sense necessitat d'estudiar-la, no?"

—Totes les opcions són obertes, però en qualsevol cas, nosaltres no parlarem de pactes fins no escoltar la societat. En segon lloc, volem assumir determinats compromisos amb la societat catalana, com és el del pluralisme, la defensa d'una nova cultura política, una aposta per una tasca de govern que sigui social i no amb continguts nacionalistes, traslladar a Catalunya l'eficàcia que estem demostrant Espanya... Nosaltres no obrirem aquest debat sobre possibles pactes, perquè l'únic que faríem és distorsionar els mateixos continguts del debat polític de la campanya.

—*No hem parlat encara dels sectors crítics vidualquadrístes. Ara semblen més silenciats, però com va la situació interna del PP català?*

—Afortunadament, no som un partit monolític. Els partits sempre tenen divergències, moltes de les quals vinculades a la confecció de llistes electorals. Això s'ha vist al PSC o a CiU. Però la coherència interna dins del PP de Catalunya, en els tres anys últims, ha estat envejable.

—*Però les crisis amb aquests sectors van apareixent cíclicament... Potser ja li va bé al PP, per esgarrapar vots dels sectors anticatalanistes més bel·ligerants?*

—No, nosaltres fem el nostre plantejament en funció del que més convingui al Partit Popular sempre que sigui coherent amb la nostra línia. Crec que alguns dels plantejaments que s'han formulat en clau interna de partit han tingut una lectura més personal i d'interessos i confecció de llistes, més que no pas a discrepàncies al si del mateix partit.

Enric Rimbau